

Arrest

nr. 225 826 van 9 september 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. JOUNDI
Turnhoutsebaan 158
2140 BORGERHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 20 mei 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 april 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 mei 2019 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat N. JOUNDI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart de Surinaamse nationaliteit te bezitten, dient op 18 oktober 2018 een eerste aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid in het kader van een feitelijke partner, W.D., van Nederlandse nationaliteit.

Op 12 april 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die verder wordt geciteerd.

Op 25 mei 2019 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner van W.D., dus in hoofde van dezelfde referentiepersoon.

De bestreden beslissing luidt:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.10.2018 werd ingediend door:

Naam: U.

Voornamen: C. S.

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: P.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 18.10.2018 gezinshereniging aan met zijn aangehaalde feitelijke partner, zijnde W. D. L., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...), op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 47/3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie'.

Volgende bewijsstukken worden voorgelegd ter staving van de aangehaalde duurzame relatie:

- ongedateerde foto's: uit deze voorgelegde foto's waarbij betrokkene samen met de referentiepersoon wordt afgebeeld, kan echter niet uitgemaakt worden wanneer ze precies zijn genomen, noch in welke context. Het zijn momentopnames en deze stukken kunnen geen blijk geven van een duurzame affectieve relatie. Zelfs indien kan aangenomen worden dat de foto's een bepaalde periode beslaan, kan niet zonder meer gesteld worden dat op grond van deze foto's blijkt dat betrokkene een werkelijke affectieve duurzame partnerrelatie onderhoudt met de referentiepersoon.

- transactieoverzicht ING dd. 20.06.2018 op naam van de referentiepersoon met zelf bijgeschreven tekst 'betalingsbewijs ticket c.': echter, het ticket zelf werd niet voorgelegd, er kan dus niet nagegaan worden of deze betaling inderdaad een vliegtuigticket op naam van betrokkene betreft

- 'travel document' dd. 14.09.2017 met betrekking tot een vliegreis Amsterdam – Paramaribo – Amsterdam op naam van betrokkene (heenreis: 16.01.2018 – terugreis: 27.03.2018) met bijbehorende verlenging (terugreis: 01.04.2018 ipv 27.03.2018); bijbehorend betaalbewijs dd. 27.03.2018: uit deze gegevens blijkt dat de referentiepersoon naar Suriname reisde. Uit deze gegevens blijkt niet of ze op tijdens reis contact had met betrokkene.

- bewijzen geldstorting (Suri Change) vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 23.04.2018, 02.05.2018, 18.05.2018, 26.05.2018, 30.05.2018, 09.06.2018, 15.06.2018 en 24.09.2018

- bewijzen geldstorting (Suri Change) vanwege de referentiepersoon aan een derde (moeder van betrokkene) dd. 09.07.2018

- facturen dd. 16.08.2018 en 19.08.2018 op naam van betrokkene met vermelding van het adres (...) 1087 GJ Amsterdam: uit het geheel van de voorgelegde gegevens blijkt niet dat dit het adres van de referentiepersoon in Nederland betreft.

- bewijs lidmaatschap OZ dd. 15.01.2019 waaruit blijkt dat betrokkene werd ingeschreven als persoon ten laste bij de referentiepersoon

Uit het geheel van de beschikbare gegevens kan enkel met zekerheid opgemaakt worden dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar kennen sedert april 2018 (zie geldstorting). Echter, louter elkaar kennen is geen afdoende bewijs dat beiden ook een relatie met elkaar hadden sinds deze datum.

Op basis van de voorgelegde stukken is zowel de voorgehouden affectieve partnerrelatie tussen betrokkenen, alsook het aangehaalde duurzame karakter ervan, onvoldoende bewezen. Indien betrokkene, zoals hij voorhoudt, werkelijk een duurzame feitelijke relatie heeft met de referentiepersoon, kan van hem redelijkerwijze worden aangenomen dat hij meer overtuigende stukken kan voorleggen. Aan de hand van de beschikbare gegevens kan niet vastgesteld worden wanneer en hoe betrokkenen elkaar hebben leren kennen, of zij gedurende een bepaalde periode voor de aankomst van betrokkene in België reeds intensief en regelmatig contact onderhielden, of zij elkaar familie en vrienden kennen, ...

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene op 18.10.2018 officieel gedomicilieerd werd op het adres van een derde, waar ook de referentiepersoon woonachtig is sedert 20.09.2018. Louter het feit dat betrokkene en de referentiepersoon een gemeenschappelijke verblijfplaats hebben, kan niet worden aanvaard als afdoende bewijs van het bestaan van een duurzame partnerrelatie en/of van een gezinsleven.

Betrokkene toont niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Er werd niet afdoende aangetoond dat er sprake is van gemeenschappelijke kinderen, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Het duurzame karakter van de aangehaalde feitelijke relatie werd niet afdoende aangetoond. Het staat beiden vrij zich elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun contacten zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest.

Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt.

(...)"

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesememorie neer te leggen.

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) *"doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60."*

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De verwerende partij werpt de volgende exceptie op in haar nota met opmerkingen:

"Verwerende partij wenst op te merken dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (Parl. St. Kamer, 2005-06 nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met

verwijzing naar J. Baert, en G. Debersaques, Raad van State, Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198-413).

Opdat verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtsbehandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

De verwerende partij heeft de eer op te merken dat verzoeker op 28.05.2019 opnieuw een aanvraag voor gezinshereniging (bijlage 19ter) in de hoedanigheid van een ander familielid – in functie van zijn feitelijke partner, mevrouw D. W. die de Nederlandse nationaliteit bezit. Gelet op het feit dat verzoeker opnieuw een bijlage 19ter in ontvangst nam in dezelfde hoedanigheid, toont hij niet aan over het rechtens vereiste belang te beschikken bij het indienen van huidige vordering.

Door het opnieuw indienen van een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, heeft verzoeker uitdrukkelijk zijn wil te kennen gegeven om zijn verblijfsrechtelijke aanspraken nogmaals ter beoordelen voor te leggen aan de verwerende partij teneinde deze ervan te overtuigen haar standpunt, dat zij heeft geuit naar aanleiding van een eerdere aanvraag, te wijzigen en toch een verblijfstoelating te verlenen op basis van de bij de nieuwe aanvraag gevoegde overtuigingsstukken. De eventuele vernietiging van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kan slechts tot gevolg hebben dat de verwerende partij een nieuw standpunt moet innemen over de verblijfsaanvraag van verzoeker. Het indienen van een tweede aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in de hoedanigheid van een ander familielid – in functie van zijn feitelijke partner, mevrouw D. W. die de Nederlandse nationaliteit bezit, houdt aldus een gewijzigde omstandigheid in waardoor verzoeker niet langer doet blijken van het vereiste actueel belang (RvV 12 november 2018, nr. 212204; RvV 12 april 2018, nr. 202306; cf. in dezelfde zin: RvS 4 april 2003, nr. 117.943, RvS 14 november 2006, nr. 164.727).

Het beroep tot nietigverklaring met betrekking tot de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is bij gebrek aan belang onontvankelijk.”

3.2. In haar synthesesmemorie antwoordt de verzoekende partij niet op deze exceptie. Er wordt enkel gesteld dat een nieuwe aanvraag niets wijzigt aan het aan de verzoekende partij aangedane onrecht.

3.3. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd, blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Het actueel karakter van het belang houdt in dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring, als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep.

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling, m.a.w. een nadeel erdoor ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen, dus een nuttig effect sorteren.

De verzoekende partij heeft aldus uitdrukkelijk de wil te kennen gegeven haar verblijfsrechtelijke aanspraken opnieuw ter beoordeling voor te leggen aan de gemachtigde van de minister teneinde deze ervan te overtuigen zijn naar aanleiding van de vorige aanvraag geuite standpunt te wijzigen en toch een verblijfsrecht te verlenen. Aangezien een eventuele vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden slechts tot gevolg kan hebben dat de gemachtigde een nieuw standpunt dient in te nemen over de aanvraag tot verblijf en de gemachtigde van de minister ingevolge de nieuwe aanvraag hoe dan ook is verplicht dit te doen, kan de eventuele vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden aan verzoeker geen nuttig effect sorteren, zodat het beroep niet onontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste belang (naar analogie: RvS 14 november 2006, nr. 164.727 en RvS 4 april 2003, nr. 117.943).

Uit informatie, verschaft door de verwerende partij, blijkt dat op 25 mei 2019 de verzoekende partij een tweede aanvraag indiende voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner van W.D., dus in hoofde van dezelfde referentiepersoon.

Ter terechtzitting gevraagd aan de raadsvrouw van de verzoekende partij naar haar standpunt inzake het belang, stelt zij zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

Met dit antwoord toont de verzoekende partij haar actueel belang niet aan.

Verzoeker ontkent niet dat de nieuwe vestigingsaanvraag die hij heeft ingediend op 25 mei 2019 opnieuw is geschied in functie van dezelfde referentiepersoon. Omdat de verzoekende partij verkoos een nieuwe vestigingsaanvraag in te dienen, kan ervan worden uitgegaan dat zij van oordeel was in staat te zijn om nieuwe overtuigingsstukken bij te brengen die aantonen dat haar aanvraag alsnog kan uitmonden in een erkenning van haar verblijfsrecht. De verzoekende partij toont ter terechtzitting niet aan dat deze nieuwe vestigingsaanvraag tot een andersluidende beoordeling van haar belang bij huidig beroep dient te leiden.

Verzoekende partij toont derhalve niet aan dat zij nog belang heeft bij de beslechting van haar beroep voor zover het is gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Het beroep, gericht tegen deze beslissing, is onontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In het verzoekschrift voert de verzoekende partij in een eerste middel de schending aan van *“de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 74/13 Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.”*

Het middel, weergegeven in de synthesesamenvatting, luidt:

“Eerste middel

Aangaande het eerste middel verwijst verzoeker naar hetgeen uiteengezet is in zijn inleidend verzoekschrift.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met de werkelijke situatie zoals aangeboden door verzoeker en zijn partner.

Verzoeker en zijn partner hebben de duurzaamheid van hun relatie trachten aan te tonen met verschillende bewijsstukken.

Verzoeker en zijn partner hebben verschillende foto's bezorgd aan verweerster. Het is niet ernstig van verweerster om te stellen dat “niet uitgemaakt kan worden wanneer ze precies genomen zijn, noch welke context”. Deze foto's betreffen inderdaad momentopnames zoals elke foto dat doet maar de duurzaamheid van de relatie van verzoeker en zijn partner staat buiten kijf.

Ook de bewijzen van geldstortingen, overschrijvingen en vliegtuigtickets geven een duidelijk beeld van de duurzaamheid van de relatie tussen verzoeker en zijn partner.

Verweerster geeft ook niet aan welke bewijzen dan wel dienen geleverd te worden om de duurzaamheid van de relatie te bewijzen. Verweerster somt enkel de bewijzen op en geeft een eigen willekeurige interpretatie van de bewijswaarde van de voorgelegde stavingstukken.

Aangezien verzoeker en zijn partner mekaar voldoende kennen en het volste vertrouwen in mekaar hebben, hebben zij de intentie geuit om in het huwelijk te treden.

Verder dient opgemerkt te worden dat de partner van verzoeker over alle voorwaarden beschikt om een gezinshereniging te doen met haar partner. De partner van verzoeker beschikt over ruim voldoende inkomsten die ver boven het minimum liggen. Verzoeker zal op die wijze ook niet ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verweerster de persoonlijke situatie van verzoeker heeft onderzocht bij het nemen van haar beslissing. De motivering van de bestreden beslissing is niet pertinent en niet draagkrachtig. De motivering van de bestreden beslissing stelt verzoeker niet in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond.

Het eerste middel is bijgevolg ernstig."

4.2. In het verzoekschrift voert de verzoekende partij tevens de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

In de synthesesmemorie licht de verzoekende partij het tweede middel als volgt toe:

"Aangaande het tweede middel verwijst verzoeker naar zijn inleidend verzoekschrift.

Verzoeker verwijst naar de duurzame relatie die hij heeft met zijn partner D. W. Zij vormen dus een koppel en hebben een hechte relatie. Er is dus duidelijk sprake van een familiale band tussen verzoeker en zijn partner. Zij wonen al geruime tijd samen zoals hierboven uiteengezet.

Verzoekers familieleven speelt zich in België af. Verzoekers partner heeft de Nederlandse nationaliteit, is een EU-burger en heeft gans haar familieleven en haar sociaal leven in België. Verzoekers partner kan niet elders een familieleven verder zetten.

Indien verzoeker zou uitgewezen worden dan is er ontegensprekelijk een schending van het privé- en/of familie- en gezinsleven in de zin van het EVRM.

De stukken uit het dossier tonen zeer duidelijk aan dat verzoeker en zijn partner een familiale band hebben in de zin van artikel 8 EVRM.

Het tweede middel is bijgevolg ernstig."

4.3. Gelet op hun onderlinge verwevenheid worden de middelen samen behandeld.

4.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In dit geval werd de bevelscomponent van de bestreden beslissing duidelijk gemotiveerd. Deze beslissing vermeldt de juridische grondslag: na de vaststelling dat geen verblijfsrecht kan worden toegekend op grond van gezinshereniging, stelt deze beslissing dat artikel 7, 1, 2°, van de Vreemdelingenwet moet toegepast worden omdat het legaal verblijf van de verzoekende partij is verstreken, wat de feitelijke grondslag is. De verzoekende partij stelt in het eerste middel enkel dat de relatie met de referentiepersoon wel degelijk duurzaam is en zij gaat in op de voorgelegde bewijsstukken van foto's en geldstortingen, overschrijvingen en vliegtickets, maar maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

De grieven die de verzoekende partij in het eerste middel van haar synthesesmemorie weerhoudt, hebben eerder betrekking op de weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

De verzoekende partij voert in het kopje van het eerste middel ook de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel kan enkel betrekking hebben op een verwijderingsmaatregel, dus

op het bevel. In de bestreden beslissing werd uitdrukkelijk gemotiveerd over de toepassing van deze bepaling:

“Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Er werd niet afdoende aangetoond dat er sprake is van gemeenschappelijke kinderen, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Het duurzame karakter van de aangehaalde feitelijke relatie werd niet afdoende aangetoond. Het staat beiden vrij zich elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun contacten zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt.”

Zoals eerder gesteld, beperkt de argumentering in de synthesesmemorie zich tot het aanvechten van het niet afdoende aantonen van de duurzaamheid van de band tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon. De verzoekende partij beperkt zich in wezen tot het bekritisieren van de feitelijke vaststellingen en het geven van een andere versie of verklaring ervoor, zodat zij in wezen haar beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling, gedaan door de verwerende partij. De aangevoerde kritiek geeft aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek, hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort, temeer het beroep, gericht tegen de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, onontvankelijk is.

De Raad merkt op dat een loutere verwijzing in de synthesesmemorie naar wat werd uiteengezet in het verzoekschrift niet volstaat om de grieven van het verzoekschrift te hernemen, dit in toepassing van artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat de aangevoerde schending van de (materiële) motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel niet kunnen weerhouden worden.

De Raad benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Verzoeker toont de schending van deze beginselen niet aan door de louter andere interpretatie die hij aangeeft in de synthesesmemorie.

4.5. Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM, luidt dit artikel:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

De verzoekende partij verwijst naar haar duurzame relatie met haar partner met wie zij thans wil huwen en die heel haar familiaal en sociaal leven in België heeft. Zij beperkt haar concreet betoog in de synthesesmemorie tot de vaststelling dat haar partner niet elders een familieleven kan verderzetten en dat duidelijk uit de stukken blijkt dat zij een familiale band heeft met haar partner. Deze vage grieven kunnen niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing oordeelt over de voor het nemen van de bestreden beslissing meegedeelde stukken:

“Volgende bewijsstukken worden voorgelegd ter staving van de aangehaalde duurzame relatie:

- *ongedateerde foto's: uit deze voorgelegde foto's waarbij betrokkene samen met de referentiepersoon wordt afgebeeld, kan echter niet uitgemaakt worden wanneer ze precies zijn genomen, noch in welke context. Het zijn momentopnames en deze stukken kunnen geen blijk geven van een duurzame affectieve relatie. Zelfs indien kan aangenomen worden dat de foto's een bepaalde periode beslaan, kan niet zonder meer gesteld worden dat op grond van deze foto's blijkt dat betrokkene een werkelijke affectieve duurzame partnerrelatie onderhoudt met de referentiepersoon.*
- *transactieoverzicht ING dd. 20.06.2018 op naam van de referentiepersoon met zelf bijgeschreven tekst 'betalingsbewijs ticket c.': echter, het ticket zelf werd niet voorgelegd, er kan dus niet nagegaan worden of deze betaling inderdaad een vliegtuigticket op naam van betrokkene betreft*
- *'travel document' dd. 14.09.2017 met betrekking tot een vliegreis Amsterdam – Paramaribo – Amsterdam op naam van betrokkene (heenreis: 16.01.2018 – terugreis: 27.03.2018) met bijbehorende verlenging (terugreis: 01.04.2018 ipv 27.03.2018); bijbehorend betaalbewijs dd. 27.03.2018: uit deze gegevens blijkt dat de referentiepersoon naar Suriname reisde. Uit deze gegevens blijkt niet of ze op tijdens reis contact had met betrokkene.*
- *bewijzen geldstorting (Suri Change) vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 23.04.2018, 02.05.2018, 18.05.2018, 26.05.2018, 30.05.2018, 09.06.2018, 15.06.2018 en 24.09.2018*
- *bewijzen geldstorting (Suri Change) vanwege de referentiepersoon aan een derde (moeder van betrokkene) dd. 09.07.2018*
- *facturen dd. 16.08.2018 en 19.08.2018 op naam van betrokkene met vermelding van het adres IJburglaan 1185 te 1087 GJ Amsterdam: uit het geheel van de voorgelegde gegevens blijkt niet dat dit het adres van de referentiepersoon in Nederland betreft.*
- *bewijs lidmaatschap OZ dd. 15.01.2019 waaruit blijkt dat betrokkene werd ingeschreven als persoon ten laste bij de referentiepersoon*

Uit het geheel van de beschikbare gegevens kan enkel met zekerheid opgemaakt worden dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar kennen sedert april 2018 (zie geldstorting). Echter, louter elkaar kennen is geen afdoende bewijs dat beiden ook een relatie met elkaar hadden sinds deze datum.

Op basis van de voorgelegde stukken is zowel de voorgehouden affectieve partnerrelatie tussen betrokkenen, alsook het aangehaalde duurzame karakter ervan, onvoldoende bewezen. Indien betrokkene, zoals hij voorhoudt, werkelijk een duurzame feitelijke relatie heeft met de referentiepersoon, kan van hem redelijkerwijze worden aangenomen dat hij meer overtuigende stukken kan voorleggen. Aan de hand van de beschikbare gegevens kan niet vastgesteld worden wanneer en hoe betrokkenen elkaar hebben leren kennen, of zij gedurende een bepaalde periode voor de aankomst van betrokkene in België reeds intensief en regelmatig contact onderhielden, of zij elkaar familie en vrienden kennen, ...

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene op 18.10.2018 officieel gedomicilieerd werd op het adres van een derde, waar ook de referentiepersoon woonachtig is sedert 20.09.2018. Louter het feit dat betrokkene en de referentiepersoon een gemeenschappelijke verblijfplaats hebben, kan niet worden aanvaard als afdoende bewijs van het bestaan van een duurzame partnerrelatie en/of van een gezinsleven.”

Door te stellen dat de stukken, die niet concreet worden besproken in de synthesesmemorie, wel een familiale band aantonen, maakt de verzoekende partij de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Het is niet kennelijk onredelijk dat uit het samenwonen met de partner sedert 18 oktober 2018 noodzakelijkerwijze een duurzame band blijkt. Zoals de bestreden beslissing stelt, blijkt uit de gegevens van het administratief dossier op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing dergelijke duurzame band niet.

De volgende opmerking in de nota met opmerkingen is correct:

“De gemachtigde van de Minister kan enkel indien er aan de verblijfsvoorwaarden voldaan is, een recht op verblijf van meer dan drie maanden erkennen. In zoverre niet voldaan is aan de voorwaarden gesteld in artikel 47/1 tot 47/3 van de Vreemdelingenwet, vermag de gemachtigde van de Minister wel degelijk een beslissing te nemen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

“Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996).

De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.” (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

“Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.”

Er wordt nog opgemerkt dat uit het toegevoegde stuk aan het verzoekschrift, die verzoeker titelt als ‘documenten voor een huwelijksaanvraag of een huwelijksaanvraag’, niet blijkt dat het om een huwelijksaanvraag gaat: het gaat om een mail, verstuurd op 7 mei 2019 aan ‘optima-advocaten.be.’, opgesteld na het nemen van de bestreden beslissing. Met deze stukken kon de verwerende partij dus geen rekening houden. Waar verzoeker voorhoudt dat deze foto's gedateerd zijn, was dit niet het geval voor de foto's aanwezig in het administratief dossier voor het nemen van de bestreden beslissing.

Gelet op het onvoldoende aantonen van een bestaande duurzame band tussen de verzoekende partij en haar partner, toont de verzoekende partij niet aan dat zij een door artikel 8 van het EVRM beschermenswaardig familieleven heeft.

Waar de verzoekende partij verwijst naar haar privéleven, kan nog opgemerkt worden dat zij geenszins *in concreto* uiteenzet waaruit dit zou bestaan, laat staan dat zij dit aantoont, zodat de verwijzing ernaar niet dienstig is.

De middelen zijn, in zover ontvankelijk, ongegrond.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen september tweeduizend negentien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN